

Jumala ja onni

Pekka Ervastian esitelmä 17.9.1922

Kun totuudenetsijä alkaa kokea Jumalaa, silloin hänelle käy yhdentekeväksi kysymys, onko Jumala personallinen vaiko personaton. Jumala on hänelle elävää todellisuutta. Hän saa kokea Jumalaa ja hänelle käy käytännössä turhaksi, voisi sanoa myöskin mahdottomaksi määritellä lähemmin ja tarkemmin tätä Jumalaa, määritellä, onko Jumala aivan tieteellisen tarkassa merkityksessä joko personallinen tai personaton. Jos hän tahtois Jumalaa tässä suhteessa määritellä, sanoisi hän mieluummin, että Jumala on personallisesti personaton tai personattomasti personallinen, sillä molemmat nuo yleiset ja suuret määritelmät ovat hänen mielestään käytännöllisesti katsoen aivan yhtä oikeutetut. Jumala on hänelle personallinen sentähden, että Jumala on hänelle aivankuin toinen olento, kuin isä, kuin joku toinen itse, joku toinen sinä, jota hän voi puhutella. Mutta samalla Jumala on personaton, sillä hänellä ei ole aivan selvää tietoa siitä, minkälainen tuo toinen elävä olento on. Ja Jumala on myös jollain tavalla personaton siitä syystä, että hän ei mahdu ihmisen sisään, jos kohta se Jumala on ainoa, josta ihminen jotakin voi tietää, se Jumala, josta hän tietää omassa sisässään. Nyt monet voivat ajatella, kun puhutaan tällä tavalla, että Jumala on tunnettava ihmisen omassa sisässä. Monet voivat luulla, että ainoa Jumala, josta jotain tiedetään, on vain juuri Jumala ihmisen sisässä ja siis monet voivat luulla, miksikä he nyt sitä nimittänevät, että tuo on jotakin liian panteistista käsitystä Jumalasta. Tuohan ei oikeastaan todista myöskään, onko Jumala olemassa, että ihmisessä on Jumala, onko se siis ainoa Jumala, onko Jumala kokonaan tyhjennetty ihmiseen. Näin ei ole todellisuudessa, niin ei saa käsittää, sillä ihmiset, jotka tällä tavalla voivat resoneerata, filosofoida, he eivät ole silloin kokemuksessaan tunteneet Jumalaa. Sillä kun ihminen kokee

Jumalaa, silloin hän kokee Jumalaa omassa sisässään, mutta hän silloin on myöskin selvästi tietoinen siitä, että tuo Jumala, jonka hän kokee omassa sisässään, kuitenkin on hänen ulkopuolellaan. Tämä Jumala on kuitenkin koko se olemassaolo, koko se maailma, jossa hän ei voi sanoa heti: minä. Koko se suuri maailmankaikkeus, se ääretön oleminen, josta hän vain tietää osan, ja joka on hänelle objektin asemassa, kun hän itse on subjektina. Hän saa kokea sillä tavalla, että Jumala varmasti on hänen ulkopuolellaan, vaikkakin hän Jumalasta tietää ainoastaan omassa sisässään. Tämä kaksinaisuus tai mysteerio se tekee, että Jumala on hänelle sekä personallinen että personaton. Hän ei uskalla määritellä sitä suurta olemista, sitä iankaikkista olemista, josta hän on vain kipinä. Hän ei uskalla määritellä personalliseksi sitä eikä suinkaan myöskään personattomaksi. On aivan toinen asia, niinkuin oli puhetta jo edellisellä kerralla, että tällainen ihminen, joka etsii totuutta, on ensi nuoruudessaan ja lapsuudessaan käynyt läpi jonkunlaisen personallisen Jumala-uskon. Hän on uskonut personalliseen Jumalaan, mutta myöhemmin herännyt huomaamaan, että hänellä ei ole mitään tietoa tuosta personallisesta Jumalasta. Hän on käsittänyt sen jokunlaiseksi luojaksi, jonkunlaiseksi itsensä ulkopuolella olevaksi olenoksi ja hän on huomannut, että sellainen käsitys on oikeampi ja hänestä tulee ateisti tai parhaimmassa tapauksessa panteisti. Jumala on muodostunut hänelle kaikkialla olevaksi, kaikkialla piileväksi jumaluudeksi, joka oli hänelle tajuttava. Ja kun hän on tullut siihen, niin huomasimme, että hänellä ei myöskään ole pitkää matkaa todelliseen henkiseen kokemukseen, sillä ennen pitkää hän astuu sen portin luo, joka avaa hänelle tietämättömyyden valtakunnan aivan hänen silmänsä edessä. Hän huomaa itsestään, että hän on tietämätön, vaikka hän kuinka spekuloi ja filosofoi. Silloin hänelle myöskin avautuu ensimmäinen suuri totuus, itse asiassa ensimmäinen suuri teosofinen totuus, se totuus, että ihmiset ovat kaikki veljiä tässä tietämättömyydessä. Kaikki ihmiset ovat yhtä tietämättömiä,

olivat he kuinka oppineita tahansa. Ja silloin ihmisessä herää sellainen myötätunto näitä tietämättömiä kohtaan, myötätunto tätä ihmiskuntaa kohtaan, jota madame Blavatsky nimittää niin sattuvalla nimellä ihmiskunnan orvoksi. Tuo ihmiskunnan orpous täyttää ihmisen sielun, hän tuntee sen koko olemuksessaan, että ihmiskunta on suuri orpo, että ihmisten veljeys on juuri siinä, että he ovat kaikki orpoja, että he kaikki etsivät valoa. Tämä ensimmäinen totuus paljastuu hänelle ja kun hän on siitä selville päässyt, sitten vähitellen sitä mukaa kuin hänessä kasvaa veljesrakkaus, sitä mukaa hänelle myöskin avautuu mahdollisuus Jumalan kokemiseen. Hän saa kokea Jumalaa ja silloin avautuu hänelle todella ihmeellinen maailma. Sillä hän sanoo, että tämän suuren orpouden takana, tämän hyljätyin tilan sisällä, sen pohjana on juuri Isän Jumalan ihmeellinen totuus, Isän Jumalan ihmeellinen läsnäolo. Ja kun hän pääsee niin sanoakseni yhteyteen tuon Jumalan kanssa, joka hänelle ilmestyy kaiken elämän tyhjyyden ja ihmiskunnan orpouden takaa, silloin hän myös alkaa saavuttaa kokemusta siitä, minkälainen tuo Jumala on ja hän saa silloin ennenkaikkea selville, että Jumala on rakkaus, Jumala rakastaa häntä ja Jumala rakastaa kaikkia. Niinkuin sanoo Jeesus evankeliumissa: "Jumala antaa aurinkonsa nousta niin hyvälle kuin pahoillekin." Hän näkee, hän kokee, hän tietää, että on rakkaus kaiken takana. On rakastava tajunta, on Isällinen tajunta kaiken takana, joka rakastaa häntä ja rakastaa kaikkia. Ja kun hän tunkee vielä syvemmälle tuon Isän henkeen, tuon rakastavan Jumalan sisälliseen tajuntaan, niin hän huomaa, hänelle paljastuu se ihmeellinen totuus, että Jumala tahtoo hänen onneaan. Jumala tahtoo, että hän olisi onnellinen. Jumala tahtoo, että hän olisi ennen kaikkea onnellinen. Jumala on aivan kuin tuo onnen tahto kaiken takana. Ja silloin totuudenetsijälle myöskin selviää, mitä uskonnoissa on tarkoitettu, kun niissä on puhuttu autuudesta, ikuisesta onnesta ja iankaikkisesta elämästä. Se samalla silloin selviää totuuden etsijälle. Uskonnot ovat tarkoittaneet juuri tuota ihmeellistä

kokemusta, että ihminen tulee tietoiseksi Jumalasta. Kun hän tulee tietoiseksi Jumalasta ja Jumalan hengestä, kun hän pääsee sisässään yhteyteen Jumalan kanssa, silloin hän on tullut osalliseksi iankaikkisesta elämästä ja autuudesta.

Iankaikkinen elämä, se on ei ala kuoleman jälkeen. Hän näkee sen aivan selvästi, että turhaa on ihmisen ajatella ja odottaa, että kuoleman jälkeen, hänen kuljettuaan kuoleman porttien läpi hänelle avautuisi iankaikkinen elämä. Ei. Ei ole iankaikkinen elämä riippuvainen mistään ajasta, ei mistään paikasta, ei riipu se siitä, että me heitämme tämän näkyvän ruumiin ja kuljemme kuoleman porttien läpi. Iankaikkinen elämä ei sillä tavalla ole riippuvainen ajasta, vaan iankaikkinen elämä alkaa sillä hetkellä, kun ihminen tulee siitä tietoiseksi. Ihminen saavuttaa iankaikkisen elämän täällä maan päällä. Hänen täytyy tulla osalliseksi iankaikkisesta elämästä ja autuudesta tässä näkyväisessä elämässä, tässä nykyisessä tilassa. Ja se on iankaikkinen elämä, se on nyt sama kuin autuus ja onni.

Kuinka monet ihmiset sanovat: Tämä elämä ei ole minkään arvoinen. Minkä tähden olemme olemassa, mitä varten olemme olemassa? Turhaa tämä kaikki on. Kaikki on turhaa auringon alla, sanoo viisas Salomo. Kaikki on turhaa, sillä katso, kaikki on ollut ennen, eikä mitään uutta ole ja mitä varten me sitten olemme olemassa, eikö olisi parempi, kysyy moni, ettemme ollenkaan olisi olemassa?

Ja todella: Kun me katsomme ihmisiä, kun liikumme kaupungin kaduilla, niin harvoinhan me näemme onnellisen ihmisen. Harvoin näemme, että ihmisen kasvot ikäänkuin säteilevät onnea, että silmissä hymyilee onni. Vaan enimmäkseen näemme ihmisiä, jotka kulkevat niinkuin jokin heitä takaa ajaisi, joiden katseessa on vainotun hirven ilme, jotka ovat täynnä tuskaa, pelkoa, levottomuutta, jotka ovat täynnä tyytymättömyyttä ja kysymystä: Mitä varten tämä kaikki?

Mutta tästä huolimatta, että näemme tämän mykän kysymyksen ihmisten kasvoilla: minkätähden ollaan olemassa?

huolimatta siitä näemme kuitenkin, että ihmiset ovat olemassa. Ja minkä me vielä huomaamme olevan syvällä heidän sielussaan? On aivan kuin heidän sielussaan soisi ääni, jossa on onni, jossa on harmonia, jossa on se koti, johon minä kuulun. Sentähden, että ihmisten sieluissa soi tällainen salainen ääni, sentähden he tyytyvät olemaan elämässä, joka nähtävästi tuo heille paljon enemmän kärsimystä, tuskaa, vaivaa ja huolta, kuin onnea. On aivankuin ihmiset alistuisivat siihen, että elämän täytyy olla ilman onnea. Ei ihminen oikeastaan ole oikeutettu pyytämään mitään onnea elämässä. Eihän se voi olla suinkaan ihmiselle oikeutettua. No niin, nuorethan haaveilevat onnesta, mutta sitten kun elämä ihmiselle opettaa, ettei hän voi onnea saavuttaa ja kun ihminen tullessaan aikuiseksi huomaa tämän, hän luopuu noista onnen haaveista. Tämähän on kaikki totta. Mutta kuinka siihen nyt soveltuu tuo totuuden etsijän kokemus, että Jumala on onnen tahtonut, että Jumala siis tahtoi, että ihminen olisi onnellinen. Kuinka nämä asiat käyvät yhteen? Onko mahdollista, että Jumala tahtoo, että ihminen olisi onnellinen ja elävä todellisuus sitä vastoin selvästi näyttää osoittavan, että onni on mahdoton. Mistä tämä ristiriitaisuus riippuu, riippuuko se itse asian laadusta vai riippuuko meistä ihmisistä, vai riippuuko jostain semmoisesta seikasta, että me emme ole oikein käsittäneet koko asiaa?

Kun ihminen kokee Jumalaa ja kokee, että Jumala juuri tahtoi, että hän olisi onnellinen, silloin ihmiselle myöskin selviää, miksikä ihmiset eivät ole onnelliset. Koska Jumala itse tahtoo, niinkuin totuuden etsijä saa kokea, että ihmisen tulee olla onnellinen, niin onni ei voi olla mitään väärää. Silloinhan iankaikkinen elämä ja iankaikkinen autuus olisi jotain väärää. Onni, autuus ei ole mitään väärää, ei ole mitään semmoista, jota meidän pitäisi pelätä, että me emme ole siihen oikeutetut, että se ei ole meitä varten. Onni on jotakin, joka on meidän saavutettavissamme ja joka meidän tulee saavuttaa. Mutta minkätähden me ihmiset sitten emme ole onnellisia, vaikka Jumalakin sitä tahtoi? Sen totuuden etsijä huomaa riippuvan

siitä, että me ihmiset itseasiassa emme tahdo onnea. Me emme uskalla tahtoa onnea. Me emme todellisuudessa tahto onnea. Tämä on niin ihmeellinen salaisuus, tämä on niin suuri elämän mysteerio, että meidän on melkein mahdoton käsittää sitä. Meidän on täytynyt kauan ponnistaa aivojamme ja sydämiämme, ennenkuin me pääsimme tästä ohi, sillä se on niin ihmeellisen hieno, ihana totuus samalla. Olemassaolon koko sisäinen tarkoitus, koko iankaikkinen tarkoitus on juuri autuudessa eli onnessa. Kaikkien elävien olentojen tulisi olla onnellisia. Ihmisten tulisi olla onnellisia ja se että me emme sitä ole, riippuu siitä, että me emme tahdo sitä olla. Me emme uskalla sitä tahtoa. Meidän täytyy myöskin saada vähän elävämmät käsitykset näistä asioista, sillä me emme ymmärrä niitä aivan umpimähkään ja me voimme ottaa oppia niiltä ihmisiltä, jotka ovat kokeneet Jumalaa, jotka tietävät, mitä onni on. Me voimme ottaa heiltä oppia, vaikka ei olekaan varmaa, että me kuullessamme mitä onni on, samalla sen saavuttaisimme. Meille on kyllä opiksi, jos saamme kuulla millä lailla tämä onni on saavutettavissa ja mikä se onni on.

Nyt esimerkiksi ihmiset ovat erilaiset. Kun me otamme vaikka umpimähkään joitakuuta ihmissieluja ja erittelemme näitä sieluja, – ottakaamme voimakkaita elämän hyörinässä ja pyörinässä toimivia ihmissieluja. Kysymme heiltä: Tahtoisitteko olla onnellisia, ja lisäksi: mikä olisi sinun onnesi? ja sitten saamme kuulla kuinka joku näistä sieluista sanoo: Minä olisin onnellinen, kun olisin rikas, ja sitten kuulemme että toinen sielu sanoo: Minä olisin onnellinen, kun olisin kuuluisa ja kunnioitettava, ja kuulemme kolmannen sanovan: Minä olisin onnellinen, jos minulla olisi paljon valtaa, jos minulla olisi korkea asema yhteiskunnassa. Ja joku neljäs sanoo: Minä olisin onnellinen, jos minua ymmärtäisi ihminen, jota rakastan. Minä olen naimisissa, enkä minä niin paljon pyydä elämältä, mutta jos minä eläisin sovussa ja jos tuo minun aviokumppanini, jos hän rakastaisi minua, jos me oikein rakastaisimme toisiamme – minä

en oikein osaa selittää – mutta nyt me riitelemme ja meillä on niin vaikeaa. Ja me emme voi tällä tavalla jatkaa! Toisilla sieluilla on yhä uusia toivomuksia elämän suhteen.

Nyt nämä kaikki sielut sanovat: jos nyt Jumala on tarkoittanut, että me ihmiset olisimme onnelliset, silloinhan Jumala ei tietenkään ole voinut tarkoittaa ja asettaa niin sanoaksemme luvattomaksi, että minun pitäisi rikkautta, kunniaa jne saavuttaa, mutta miksen minä sitten sitä saavuta? Minun onneni olisi silloin täydellinen, en minä muuta pyydä. Niin sanovat nämä sielut. ”Älkää puhuko minulle mistään iankaikkisesta elämästä ja autuudesta, minä en ymmärrä mitään sellaista, onko se jotain onnea, semmoinen iankaikkinen elämä on minulle kauhistus. Minä en ymmärrä mitään sellaista, että pitäisi olla niin nöyrä ja mateleva Jumalan edessä, ei. Me emme voi käsittää tällaisia turhia uskonnollisia haaveita. Teidän Jumalanne, joka tahtoo, että me eläisimme iankaikkista elämää ja olisimme iankaikkisesti autuaat, me emme kelpaa hänelle ja hän ei hyväksy meitä ja minä en hyväksy häntä. Anna minulle 10 miljoonaa, niin olen onnellinen, minä en välitä mistään muusta, en iankaikkisesta elämästä, kunhan vain saan olla tässä elämässä onnellinen.”

He eivät ymmärrä Jumalaa. He ovat saaneet sen käsityksen Jumalasta, että Jumala on jokin hirmuinen ja julma tyranni, joka ei hyväksy ihmisten elämää; Jumala on jokin sellainen ”vanhurskas” olento, joka tahtoo, että meidänkin pitää olla ”vanhurskaita”. Heillä on sellainen sisäinen intuitsioni Jumalasta, että semmoinen se kuitenkin on ja vaatii sellaista minulta, jota minä en taida. Sillä tavalla tuntevat ihmiset, kun he ovat rehellisiä itselleen. En puhukaan ihmisistä, jotka järjestävät elämänsä tämän mukaan, mutta käyvät sunnuntaina kirkossa ja luulevat, että sillä tavalla pidetään hyvää väliä tuon ankaran kanssa. Viikolla minä sitten olen ”oma itseni” ja oikeastaan välitän viisi muuta kuin omasta elämästäni. Tällä tavalla ihmiset tuntevat ja ajattelevat, vaikkeivät he uskaltaisi sitä tunnustaa. Mitenkä on, kun me saamme kokea Jumalaa, että Jumala

todellakin rakastaa meitä ja tahtoisii että kaikki olisimme onnelliset. Eikö synny ihmeellinen ristiriita? Ei, sanoo Jumala sisässämme. Ei, sinä et ole ymmärtänyt minua, sillä minä tahdon sinun onneasi, minä tahdon, että olisit onnellinen, mutta tutki itseäsi. Tahdotko onneasi? Tahdotko sinä olla onnellinen? Vai tahdotko sinä esimerkiksi rikkautta ajatellen, että kun minulla on tämä rikkaus, sitten minä olen onnellinen. Mitä sinä tahdot, tahdotko olla onnellinen, vai tahdotko olla rikas. Me emme saa asettaa onnea yhteyteen minkään kanssa. Me emme saa asettaa onnen käsitettä yhteyteen minkään muun kuin Jumalan kanssa. Jumala tahtoo, että me olisimme onnelliset, mutta me sanomme Jumalalle; ei, en minä tahdo olla onnellinen, minä tahdon olla rikas, tai: minä tahdon olla kuuluisa, tai: minä tahdon että minulla olisi hirveästi valtaa. Mutta, sanoo Jumala, tutkikaamme itseämme ja kuinka elämä on järjestetty. Onko elämä järjestetty niin, että se kaikin mokomin estää meitä saavuttamasta mitä me toivomme? Ei, elämä ei ole niin järjestetty, vaan Jumala, joka tahtoo että me olisimme onnelliset, odottaa että mekin sitä tahtoisimme, ja hän odottaa, kunnes me ihmisetkin tahdomme olla onnellisia ja me saavutamme mitä toivomme, jos se vain on mahdollista. Minä sanon: jos vain on mahdollista, sentähden että me elämme materiaalisessa, aineellisessa maailmassa, jossa aineelliset lait vallitsevat, mutta se elämän tahto, mikä on takana, se tekee että me inhimillisinä sieluina saavutamme mitä toivomme. Siis kun ihmissielu toivoo rakkautta, niin Jumala, joka tahtoisii, että ihmissielu olisi onnellinen, sanoo elämälle: no koeta antaa hänelle tuota rakkautta, ja riippuen aineen jäykkyydestä ihmissielu saavuttaa rakkauden ennemmin tai myöhemmin. Tässä meidän tulee ottaa huomioon, että ihmissielu syntyy uudestaan ja uudestaan maailmaan. Ihmissielu syntyy uudelleen tänne. Mitä ihmisen sielu ei voi saavuttaa toivomuksissa nyt, sen hän voi saavuttaa myöhemmin. Ihminen siis leikkii elämän kanssa, hän on kuin lapsi, joka leikkii pallon kanssa, hän voi sanoa: minä tahdon tuon sinisen pallon, minä

tahdon tuon keltaisen pallon, me emme tietysti voi sanoa että hän sitä tahtoo. Ja jos ihminen toivoo rikkautta, niin tietysti ei se rikkaus tule tuolla tavalla ikäänkuin jostain runsaudensarvesta, se tulee ponnistusten perästä ja lopulta hän saavuttaa, mitä hän on toivonut ja hän tulee rikkaaksi. Mutta mitä siitä seuraa, kun ihminen on tullut rikkaaksi toivomuksiensa ja halujensa nojalla, – oli hän sitten syntynyt rikkaana tai oli hän saavuttanut rikkautta nykyisessä elämässään ponnistuksiensa perästä? Mitä on silloin seurauksena? Hän on yhtä onneton kuin ennen. Hän ei tule onnelliseksi. Jos ihminen on toivonut ja halunnut jotakin ja saavuttanut sen, hän ei tule onnelliseksi, ei sen onnellisemmaksi kuin ennen. Hän saavuttaa sen ja luulee hetkeksi, että hän on onnellinen, koska hänellä on sitä, mitä hän on toivonut ja seuraavassa hetkessä hän huomaa, ettei hän saanutkaan, mitä oli toivonut, vaan oli oikeastaan toivonut onnea, mutta oli luullut, että onni riippuu tuosta rikkaudesta. Nyt hän saavutti rikkauden, mutta ei saavuttanut onnea. Ja samalla tavalla, jos hän oli toivonut kuuluisuutta ja valtaa, mitä tahansa hän oli toivonut ja halunnut, hän saa sen, mutta ei onnea. Sillä niinkauan kuin sinä määrittelet itse, mikä onni on ja mistä se riippuu, niinkauan sinä et voi sitä saavuttaa. Sinä kyllä saavutat jotakin ja voit olla verrattain tyytyväinen siitä, että elämässä on vähän iloa ja nautintoakin eikä paljastaan kärsimystä. Nautinto ja kärsimys tietysti vaihtelevat ja sinä tulet filosofiksi ja sanot: jokainen nautinto on ostettava kärsimyksellä, ja sinä alistut kaikkeen, – mutta onnea sinä et ole saavuttanut. Ja kuitenkin sanoo Jumala meidän sisässämme, kuitenkin sinä ihminen voisit saavuttaa onnen ja sitä varten olet olemassa, että tulisit onnelliseksi, että olisit onnellinen ja onnelliseksi sinä voit tulla ainoastaan sillä tavalla, että olet minua etsinyt ja minut löydät. Kun olet löytänyt Jumalan, Isäsi, minut, silloin on sinulla rakennettuna kaiken onnen ja autuuden pohja ja perustus, silloin sinä todella voit olla onnellinen ja tulla onnelliseksi. Ja ihmeellistä, kun ihminen silloin sanoo Jumalalle, kyllä sinä tiedät, aivan niinkuin Jeesus

sanoo: Isä tietää edeltäkäsini, mitä te tarvitsette, ja kun ihminen silloin sanoo Jumalalle: Sinä näet Isä mitä kuuluu minun onneeni, niin Jumala antaa sen hänelle. Hänen onneensa voi kuulua toisella kertaa köyhyyttä, toisella kertaa rikkautta, mutta mikä varma on, se on, että mitä tahansa kuuluu ihmisen onneen, sen hän silloin saavuttaa. Isä tietää, millä tavalla tuo ihminen, joka on tavallaan aivan kuin Isän omaa ilmennystä, joka on Jumalan poika ja tietää millä tavalla tuo hänen poikansa voi olla onnellinen, ja se onni tulee. Se tulee silloin aivan kuin Jumalan tahdosta, itse onnen tahdosta, se tulee välttämättömyydestä, ei sen takia, että ihminen toivoisi, ei sentakia, että ihminen haluaisi. Ihminen ei halua eikä toivo mitään erikoista, hän tahtoo vain olla onnellinen, hän tahtoo vain olla yhteydessä Jumalan kanssa, ja silloin jokin merkillinen mystillinen elämänvoima tuo hänelle, mitä hänen onnelliseen on välttämätöntä. Tämä on nyt niinkuin sanottu suuri elämän salaisuus, ja minä en tiedä, olento osannut sitä selittää, niinkuin se oikeastaan on, sillä se on ihmeellistä, se on elämän ihmettä. Se tekee elämän suureksi jumalalliseksi seikkailuksi. Ja minä sanon: se, mikä minun ja yleensä meidän onneamme niin paljon estää, ei ole tavalliset onnettomuudet, se on taudit, ruumiilliset kärsimykset, nehan tavallisesti tekevät meidät onnettomiksi. Jos jumala tahtoo, että me olisimme onnelliset, kuinka tulee silloin suhtautua näihin ruumiillisiin kärsimyksiin? Ja kun me kuuntelemme Jumalan ääntä, niin Jumala sanoo: "minä tahdon, että niitä ei olisi olemassa. Minä tahdon, että tautia ei olisi ja mitään vammoja ei olisi, mutta sinä olet halunnut, sinä olet keskellä tätä aineellista maailmaa, tämän aineellisen maailman lakien alaisena. Ymmärrä vain, että minä, sinun Jumalasi, en tahdo, että sinä olisit sairas. Tahdo sinä, niinkuin minä tahdon ja sano sitten kärsimyksillesi; sano sitten taudeillesi: "terve tuloa. Te ette suinkaan voi ottaa minulta pois onnea. Te ette suinkaan voi vähentää minulta onneani, vaan te kuulutte tähän näkyväiseen maailmaan, ohimenevään elämään. Jos minä olen tietämättömyydessäni rikkonut aineellisen

maailman lakeja ja siitä seurauksena on tullut jokin tauti, – tulkoon se silloin, minun onneni on siinä, että maksan velkani, minun onneni on siinä, että tahdon kärsiä, mitä minun tulee kärsiä, ja silloin kärsimystä ei oikeastaan enää ole olemassa. Ihminen, kun hän on saanut kokea Jumalaa, ei pelkää eikä vastusta kärsimyksiä, hän tietää, että Jumala tahtoo, että hän olisi terve ja onnellinen ja jos on jotain maininkeja, jotka koettavat estää häntä olemasta onnellinen, niin ne häipyvät ja katoavat, ne ovat ohimeneviä, ne eivät kuulu hänelle, ne eivät ole mitään ikuisia esteitä hänen onnelleen ja autuudelleen. Hänen onnensa on iankaikkinen ja sentähden tulee aika, jolloin häntä, niinkuin ihmisiä yleensä, taudit ja kärsimykset eivät uskalla lähestyä.

Mutta, sanoo ihminen, sinä tahdot Jumala, että minä olisin onnellinen, mutta kuinka minä voin olla onnellinen, kun minulla on niin paljon heikkoutta, kun minussa on niin paljon vikoja, kun minä olen syntinen olento, epätäydellinen olento, joka lankean. Etkö sinä minua tuomitse heikkoudestani ja lankeemuksistani? Kun ihminen kuuntelee, mitä Jumala sanoo hänen sydämessään, niin hän kuulee Jumalan äänen sanovan: sinä et ole oikein ymmärtänyt minua. Jos sinä luulet, että minä tuomitsen sinua, että minä arvostelen sinua, niin et ymmärrä minua ja minun rakkauttani oikein, sillä minähän tahdon auttaa sinua. Minkätähden sinä puhut synneistäsi ja lankeemuksistasi ja vioistasi? Oletko vakuutettu, että sinussa on nuo kaikki synnit, lankeemukset ja viat, vai oletko tullut vakuutetuksi siitä sen kautta, että toiset ihmiset ovat sinulle sanoneet: katso kuinka heikko ja huono olet, katso kuinka paljon syntejä sinussa on? Turvaudu minuun. Kuvittele, että minä olen elämänvirta ja se elämänvirta kulkee niittyjen ja metsien läpi ja se uurttaa itsensä läpi kallioiden ja se kohtaa tiellään kiviä ja kallioita, santaa ja mutaa. Pysähdy silloin tuon virran rannalle ja kuuntele, että virta se laulaa ja että minun elämäni vedet soivat, silloin kun ne kohtaavat esteen. Silloin kun se virta tulee kallioita ja kiviä vastaan, silloin se soi. Sinä ihminen olet tuommoinen aivankuin

kivi tai jokin este jumalallisen virran tiellä. Ja jos sinussa on semmoista, joka ei voi seistä minua vastaan, niin minä pyyhkäisen sen menemään ja sinussa on jotakin, joka soi. Mutta toiset ihmiset eivät ole kutsutut arvostelevaan ja tuomitsemaan, vaan minun virtani puhdistaa sinut kaikesta sannasta ja mudasta, niin että jää ainoastaan kivi, joka soi. Ja sentähden minä sanon sinulle ihminen: ole hyvässä turvassa, katso vain minuun, äläkä mitään pelkää. Älä tuomitse äläkä arvostele itseäsi, ettet tuomitsisi ja arvostelisi muita. Sillä mitä te ihmiset tiedätte? Mitä te arvostelette toisissanne? Te tuomitsette toisianne, te näette vikoja ja te kadehditte ja ylenkatsotte toisianne, te kiitätte ja ylistätte toisianne, mutta voitte salassa ajatella, että ei se ole niin kiitettävä ja ylistettävä. Te olette kuin tuomareita, jotka näette vikoja toisissa, mutta ette itsessänne. Mutta minä en arvostele, minä en tuomitse, minä teidän Jumalanne tahdon vain auttaa, ja sentähden, jos teissä on Jumala, kun teissä on Jumala, kun olette tietoisia Isästä sisässänne, silloin teidän tulee auttaa toisianne, eikä tuomita ja arvostella. Ja ainoastaan sillä tavalla voitte toisianne auttaa, että te uskotte Jumalaan ja antaudutte siihen uskoon, että minä, Jumala, joka olen teissä, olen myöskin toisissa, että olen teissä jokaisessa ja tahdon jokaista teistä kaikista tehdä onnelliseksi. Siis voitte toisianne auttaa ainoastaan vetoamalla minuun. Te ette voi toisianne auttaa sillä tavalla, että menette moittimaan ja näyttämään sormella ja nuhtelevaan, sillä silloin asetutte itse yläpuolelle ja paremmiksi. Mutta minä olen jokaisessa, ja kun minä kerran olen tuossa syntisessä ja huonossa, onko silloin oikein, että moimit häntä ja sanot, että hän on huono, vaikka tiedät, että minä olen hänessä? Minä kuljen nyt tuon muodon kautta ja tahdon, että hän olisi onnellinen. Kuinka siis sinä asetut ylpeäksi ja moittivaksi? Hän sisässään tuntee, ettei hän ole niin moittittava ja huono. Mutta mene hänen luokseen ja usko Jumalaan, joka tekee hänet tietoiseksi minusta, vaikuttaa häneen niin, että hän herää tietoisuuteen siitä, että hän on osa minusta. Silloin hän nousee tuosta heikkoudesta ja heittää

synnin. Ei hän pääse siitä, niin kauan kuin nimitämme häntä syntiseksi. Mutta hän pääsee siitä kun autamme häntä, kun hän huomaa, kuka on ja mikä on hänen elämänsä salaisuus, kun hän saavuttaa uskon, että hänen tulee tahtoa olla onnellinen.

Ja kun sinä ihminen sanot: "Minä olisin onnellinen, jos tässä rakkaudessa saisni olla onnellinen. Me tahdomme olla yhdessä ja elää toistemme kanssa, miksikä teemme elämän helvetiksi ja vain joku paratiisillinen hetki tulee. Teemmekö jotain väärin silloin, kun tahdomme olla onnelliset?" Jumala sanoo silloin totuuden etsijän sydämessä: "minä tahdon että sinä ja sinun kumppanisi olisitte onnellisia. Tahdotko sinä sitä?" Ja jos minunkin aviopuolisoni ymmärtäisi tahtoa ja jos hän tahtoisii olla onnellinen, kyllähän minä tahdon." "Ei", sanoo Jumala, "ei se riipu siitä. Sinun onnesi ei saa riippua siitä, että hänen pitää ymmärtää sitä tai tätä. Minä tahdon, että sinä olisit onnellinen juuri hänen kanssaan." "Mutta millä tavalla se olisi mahdollista?" "Etkö huomaa", sanoo Jumala, "sehän on kaikista selvii ja yksinkertaisin: tahdo olla onnellinen. Mitä on silloin sinun onnesi? Tutki sitä, onko sinun onnesi muuta kuin se, että hän, jota sinä rakastat, on onnellinen." "Ei tosiaankaan, silloinhan hän on onnellinen." "Mutta pidä vain kiinni siitä, että olet onnellinen, kun hän on onnellinen. Siis tee hänet onnelliseksi. Tee niinkuin hän tahtoo. Älä vaadi mitään itsellesi, älä pyydä itsellesi mitään. Ei sinun onnesi siitä riipu, millainen hän on, sinun onnesi riippuu siitä, että palvelet häntä." Näin sanoo Jumala ihmisen sisässä.

Ja tämä on todella kaikista syvii ja ihmeellisii mysterio, se on niin merkillinen asia, että vaikka puhumme tästä näin julkisesti, niin se on kuitenkin aivan salainen asia. Se on elämän syvä mysterio: me emme osaa olla onnelliset ilman että tunnemme Jumalan, ja kun olemme päässeet Jumalan tuntoon, silloin saamme yhtä mittaa elää nykyisyydessä, yhtä mittaa aivan kuin muistaa olevamme Jumalan poikia, jotta olisimme aina onnelliset.

* * *